

мъдростта на книгите и силата на приятелството. Днешният празник е повод и за равностметка, и за поглед към бъдещето, за отговор на глобалните въпроси, свързани със смисъла на учителската професия, за професионализма при работата с децата, за обучението през целия живот... , за мисията на човека-учител.

Снимка: Мария Захариева

От дистанцията на годините, през които уча и възпитавам български деца, мога да кажа, че „учителската професия е трудна по много причини, но тя е уникална с това, че в съзидането на основите на човешката личност, учителят вгражда не сянката, а сърцето си. Той дава

от душата си най-хубавото и не се щади“. Учителят знае, че ако изгражда с любов и истина, онова, което изгради, ще трае вечно.

Най-големият подарък за мен са успехите на моите ученици, техните слънчеви усмивки и тяхната благодарност.

Но за да има успехи, са необходими постоянство, много труд и упоритост. Затова аз „всекидневно вода битки срещу надзъртащото насилие, страха, предразсъдъците, невежеството и апатията. Но аз имам велики съюзници: Интелигентността, Любопитството, Творчеството, Вярата, Любовта и Смехът. И така, аз имам минало, което е богато на спомени.

Имам настояще, което е истинско предизвикателство“ (Джон У. Шлатър), позволено ми е да прекарвам дните си с бъдещето на България. Аз съм учител в Българското училище в Прага – една малка вселена, пулсираща в настоящето, пръскаща духовната си извисеност в бъдещето, и съм благодарна за това!

В празничния ден на БСОУ“Д-р П. Берон“ пожелавам на всички мои колеги много творческо вдъхновение и търпение, защото да си учител не е професия, а призвание, орис, съдба.

Честит празник, наше училище!

Снежана Таскова

„Амфипарнас“ на Орацио Веки в Прага

На 23 февруари в Дома на националните общности бе представена мадригалната комедия на Орацио Веки „Амфипарнас“. Вечерта бе организирана от сдружение „Възраждане“. В нея взеха участие вокален състав „Виктория“, танцова група En Garde, Ева Торнова – чембало, Тереза Павелкова – теорба, Павел Дрбал – виола да гамба. Маските за представлението бяха изработени от Емилия Карлович, а кулисите – от Доминика Прокопова. Многобройната публика имаше възможност да се пренесе в епохата на Ренесанса и да се запознае с една рядко изпълнявана творба. „Амфипарнас“ е най-известното произведение на Орацио Веки и е типичен пример за италиански музикален театър от времето на късния рене-

санс. Наречен е comedia harmonica, но днес е известен с по-популярното название „матригална комедия“. Наименованието на произведението идва от Парнас – планина в Гърция, която през Античността е била известна като царство на поезията и музиката. „Амфипарнас“ се състои от пролог, 3 действия и 13 сцени. Всеки персонаж се характеризира с петгласен мадригал, като най-силно въздействащите са любовните мадригали, изпълнени с хроматизми и мадригализми (музикално онагледяване на думите, звукопис). Те се редуват с хумористични мадригали. „Амфипарнас“ е написан в типичния за времето полифоничен стил. Първото изпълнение се е състояло в Модена през 1594 г., а творбата е издадена през 1597 г. Това е време-

то, когато възникват първите опери. Матригалната комедия на Орацио Веки прозвуча в изпълнение на вокален състав „Виктория“. Идпълнението на Виктория Дедечкова – сопран и художествен ръководител, Зузана Вилимова – сопран, Доминика Прокопова – алт, Одржей Холуб – тенор и Ян Тиш – баритон се отличаваше с богат тонов колорит и фино нюансиране. За автентичността на звученето допринесе инструменталният съпровод на чембало, теорба и виола да гамба. В света на театъра ни пренесоха Камила Дюрихова, Тереза Бабицка и Ян Драхокоупил от пантомимния състав En Garde.

Мария Захариева

Пантомимен състав En Garde

Изпълнителите на „Амфипарнас“ получават заслужени аплодисменти

Снимки: архив на вокален състав „Виктория“